

Prolog

Nepal, september 1996

MAGKÄNSLAN VARNADE ATT NÅGOT inte stod rätt till. Vem ville finansiera en forskare som blivit utslängd från institutionerna? Ändå hade Ingvar Ekberg inte kunnat tacka nej till erbjudandet från den nya sponsorn, vars motiv var oklara. Han hade accepterat att dansa i skuggorna, bara han fick fortsätta sina experiment i fred. Och nu stod han här.

Försiktigt böjde han ner rhododendronbuskens blommor och tog fram tången. Med exakt precision knipsade han av den rosa blomman och lät den landa i plastpåsen. Han förslöt påsen och placerade den överst i vandringsryggsäcken.

Det var en fascinerande art, den här busken. Han hade aldrig träffat på den tidigare, förutom hemma hos sin goda vän Shekhar Rai i Tigerpalatsets trädgård. Den blommade som vanlig rhododendron på försommaren, men vissa år kom det en andra blomning på sensommaren. Det var ytterst passande.

Han hade kommit en bra bit från stigen i sin jakt på blommorna. Mängder av rhododendronarter, både träd och buskar, trängdes tillsammans med andra lövträd. Han kände inte till alla, men det fanns åtminstone olika sorters ek och kastanj.

En bit längre fram skulle vegetationen förändras och övergå till mer buskliknande och alpin terräng. Ingvar kisade mot himlen. Han hade tänkt ta sig tillbaka till tehuset i Syabru Besi idag, men klockan var mycket och solen stod redan lågt. Om han gick nu skulle han riskera att inte hinna fram innan mörkret föll, och det kunde vara ödesdigert i det bergiga landskapet. Han fick sova en

natt till i tältet och ta sig tillbaka imorgon. Sedan var det bråttom till Katmandu för att hinna med planet hem.

Hade det inte varit för Emelie och Anna hade han inte åkt hem än på ett tag. Inte nu när han var så nära ett genombrott i sina experiment. Men Emelie hade en karatetävling som han inte ville missa och de väntade på honom. Dessutom hade han tillgång till ett mer välutrustat laboratorium i Sverige. Den nya sponsorn hade större resurser än han kunnat få från universitetet. Helst av allt arbetade han själv utan krav från institutioner eller sponsorer. Men det var långt ifrån gratis att bedriva den typ av avancerad forskning han ville genomföra och han måste försörja familjen.

Stigen slingrade sig som en orm ner mot tältet som han slagit upp i utkanten av gruvlägret. Det kändes på ett sätt tryggt att ha andra i närheten när han sov, samtidigt som det var en smutsig verksamhet som gav honom kalla kårar. Glimmergruvan var illegal, vilket han möjligen kunde ha överseende med. Värre var det sätt man behandlade arbetarna på. Ägaren till tehuset i Syabru Besi hade berättat att gruvbolaget tvångsrekryterat arbetskraft från byn och att de tvingades arbeta under närmast slavliknande förhållanden. Barnarbetare hade de dessutom. Ingvar rös när han spanade ner mot den rödskimrande dalgången där gruvan öppnade sig som ett dammigt hål i marken.

Utanför tältet stod en ung man med vita gymnastikskor och lika vita tänder. Elijah Singh, sonen till gruvbolagets ägare. Han talade med en man i labbrock. Ingvar kände genast igen forskarkollegan Zacharias Stone. Zacharias rörde sig i samma kretsar och läste samma vetenskapsrapporter som Ingvar. Han var oklanderligt trevlig med sina brittiska manér, men något hos honom fick Ingvars varningsklockor att ringa. Vad gjorde han här? Kanske var det för rhododendronblommornas skull. Eller för att snoka kring Ingvars forskning.

”Ingvar gamle vän, så trevligt att träffa dig här ute i vildmarken”, sa Zacharias och sträckte fram handen.

Ingvar fattade den och nickade. Han gav Elijah en avmått blick.

”Varför står ni utanför mitt tält? Väntade ni på mig?”

”Inte alls, Mr Singh visade bara var jag kunde slå upp mitt tält. Det blir precis här bredvid ditt.” Zacharias nickade belåtet.

Ingvar vände sig mot Elijah och fick ett hänfullt leende tillbaka. De hade rykt ihop häromdagen, men Ingvar låtsades som inget.

”Har du gjort något för att förbättra arbetarnas situation?” frågade han.

”Lägg dig inte i vad du inte begriper”, snäste Elijah. ”Håll dig till dina blommor och pipetter så lever du längre.”

”Ni skulle kunna skicka hem barnen och höja lönerna för arbetarna, som jag föreslog”, sa Ingvar med ökande irritation. ”Det är ändå småpengar för er. Ventilationen i gruvan behöver förbättras och ...”

Elijah höjde handen framför Ingvars ansikte och vände sig bort. Han fnös och gick mot de större tälten.

Ingvar suckade. Han skulle prata med Shekhar Rai om situationen i gruvan när han kom till Katmandu. Shekhar hade inflytande och dessutom ett helt garde med kampsportstränade personer.

”Vad för dig hit?” sa Ingvar till Zacharias som hade stått tyst under konfrontationen med Elijah.

”Samma sak som du är här för skulle jag tro”, sa Zacharias. ”Jag har hört att ett enormt lila rhododendronträd blommar uppe på den där avsatsen.”

Han pekade mot toppen av ravinen. ”Det är ovanligt så här års. Men jag ska inte tjata på dig den här gången, jag vet att du helst arbetar på egen hand.”

Ingvar spanade dit Zacharias pekade. Just där uppe hade han inte varit. Hur lång tid kunde det ta att gå dit? En halvtimme eller kanske fyrtio minuter.

Han ursäktade sig och smet in i tältet. Det var rymligt med avskild sovdal. I ytterdelen fanns stolar och bord. Till och med en arbetsbänk med enklare laboratorieutrustning fick plats. Den nya

sponsorn hade ordnat uppsättningen av tältet och utrustningen via Elijah, så Ingvar hade inte behövt bära tungt från Syabru Besi.

Det var fortfarande ljus i någon timme till. Sista chansen att få mer material att arbeta med. Ingvar tvekade i tältöppningen. Tipset från Zacharias lät lite för bra för att vara sant, men han måste undersöka saken. Hemma i Sverige väntade ett halvår av vinter och experiment inomhus. Han öppnade tältet och dök ut, var noga med att stänga ordentligt efter sig. För säkerhets skull placerade han en tunn tråd i dragkedjan. På så vis skulle han märka om Zacharias hade varit i tältet och rotat medan han var borta.

Stigen löpte brant utmed ravinens kant. Ingvar flåsade redan efter några meter, trots att han tyckte sig vara i hyfsad form. En obehaglig känsla sa honom att han var iakttagen, men när han vände sig om fanns ingen där. Gång på gång stannade han och skannade av terrängen bakåt. Inte en människa i sikte. Från gruvan hördes avläggset slammer. En ensam fågel sjöng i busken intill. I övrigt hörde han inget annat än vinden som susade i träden. Han sköt undan grenarna som hängde över stigen och tryckte sig förbi, upp till en platå. Ingvar pausade och beundrade den vidunderliga utsikten över gruvlägret och dalen. Därefter traskade han vidare med blicken fäst mot bergskammen.

Plötsligt hängde en tavla med en grotesk avbildning av guden Shiva på en buske framför honom. Han ryckte till vid den oväntade synen och skyndade på stegen. En lina som var spänd tvärs över stigen fick honom att snava. Ingvar skrek till och föll framstupa nedför den branta sluttningen. Han tumlade runt. Famlade vilt med händerna i luften men fick inte tag i något. Farten ökade och det knäckte till i revbenen när han rullade över en kant. Ett sug i magen. Fritt fall. *Det här är slutet*, tänkte han. Synfältet svartnade.

Ingvar vaknade av att han huttrade och var genomfrusen ända in i mårgen. Han öppnade ögonen och mindes. Hade han överlevt fallet? Eller var han död?

Köldkänslan tydde på att han faktiskt levde. Landskapet omkring låg i mörker, men han anade klippornas konturer. Den gräsbevuxna avsatsen han låg på hade räddat honom från ett fall på säkert hundra meter. Han sökte med handen i gräset efter sina glasögon. Utan dem klarade han sig inte långt. Men vad värre var — han kunde inte känna sina ben. Skräcken grep tag i Ingvar som ett monster. Hur skulle han ta sig härifrån?

Röster hördes samtala på avstånd. Tack och lov.

”Hallå, hjälp!” skrek han. Först på svenska, sedan på engelska. Därefter så gott han kunde på nepali.

Rösterna närmade sig. En av rösterna tillhörde Zacharias. Den andra kände han inte igen. Ingvar tystnade tvärt medan tankarna for genom huvudet. Hade han inte ramlat på en snubbeltråd där uppe? Hjärtat slog en volt och han kröp ihop, medveten om hur hjälplös han var i sitt skadade tillstånd.

Tänk om personerna som närmade sig inte var här för att hjälpa honom.

Tigerpalatset, Katmandu

Onsdag 27 augusti 2003

EMELIE EKBERG BLICKADE UT över de snöklädda bergens konturer. De resliga topparna långt borta kastade skuggor över dalgångarna i takt med att solen gick upp. Nere i dalen vajade vilda blommor i gult och lila, men så här tidigt syntes de bara som ett svagt dis. Från det närbelägna klostret hördes tonerna av morgonbön. En känsla av att vara hemma.

Sällskapet rörde sig tyst mot Tigerpalatset, medan staden nedanför fortfarande sov. I gryningsljuset framträdde silhuetterna av gruppens medlemmar. Den tidiga morgonens lätta bris och fågelkvitter fick Emelies sinnen att vakna.

Mannen intill henne stack ut, med flackande blick och kläder som antydde att han klivit rakt ut från en annan värld. Hur udda Johnny än verkade i detta sammanhang behövde Emelie honom vid sin sida. Utan hans kunskap var chanserna att de skulle klara uppdraget små. Även med hans hjälp var utkomsten osäker. Hur osäker ville hon inte tänka på.

Johnny mötte hennes blick och hon gav honom ett uppmuntrande leende, tacksam att han följt med hit till världens ände. Han var en riktig vän.

”Är det långt kvar?” viskade han. Svettdropparna glänste i pannan och han flämtade stötvis. Det här var annat än att sitta hemma vid datorn och hacka.

Emelie skakade på huvudet.

De hade blivit avsläppta en bit längre ner i backen. Raju Rai, den självklara ledaren för operationen, ville inte låta chauffören köra närmare på grund av risken för upptäckt. Raju bar kamou-

flagekläder med keps och rejäla kängor. Klädd för kamp. Att återta Tigerpalatset skulle inte bli lätt. Men bättre chans än idag kanske aldrig skulle dyka upp.

Raju och Hari höll täten. Hari saktade in och gjorde en ansats att svänga av mot Tigerpalatsets huvudentré. Raju högg tag i hans arm och skakade bestämt på huvudet. Han pekade mot en plats längre upp, inne bland träden på höjden, och fortsatte gå. Han behöll ett fast grepp om Haris klädnad som om han ledde en hund. Emelie förstod varför. Med en klump i magen mindes hon uppdraget vid vapenfabriken i Indien förra året. Hon hade sagt åt Hari att springa hukad, men istället hade han rest sig upp och försatt dem i livsfara. Dessutom kom det senare fram att han var en förrädare. Han agerade spion åt fienden. Ved Rai. Visserligen på grund av utpressning och rädsla, men det gjorde ingen större skillnad. Hari var inte helt att lita på, men han hade information som de behövde.

Nu blev det tydligt vart Raju förde dem. Snett ovanför Tigerpalatset fanns en platå gömd bland träden. Det var en av Emelies favoritplatser på den tiden hon bodde i palatset. Lummig och avskild, medan man hade uppsikt över fastigheten.

Raju höll undan några grenar och visade att de andra skulle kliva före in i gläntan vid platån. Hans ögon rörde sig vaksamt fram och tillbaka. Högerhanden ständigt nära khukrikniven som hängde runt bältet.

De slog sig ner på ett par stenar med blickarna riktade mot palatset. Trädgården tycktes obemannad, inte en människa rörde sig där nere. Vaktstugan vid grinden hade sprängts sönder i början av sommaren, när Ved Rais trupper stormade palatset. Nu stod där ett nytt hus, större och rejälare. Ved Rai hade inte sparat på säkerheten sedan han tog över Rajus föräldrahem.

”Hur många personer finns på området?” frågade Raju, vänd mot Hari. Det var Hari som tipsat dem om tillfället idag. Han hade svurit att hjälpa dem återta palatset som en personlig hämnd på Ved Rai, som tydligen inte heller satte något större värde på Hari.

”Jag vet ju inte säkert ...”, sa Hari och skruvade på sig.

Raju såg ut som om han motstod en impuls att smälla till honom.